

[Kirkeministeren.]

skikkelse til behandling i forrige samling den 3. december 1976, og jeg skal henholde mig til de bemærkninger, jeg gjorde ved den lejlighed.

Dorte Bennedsen (S):

Ved første behandling i sidste samling af dette lovforslag den 3. december 1976 sagde ordføreren for forslagsstillerne i sine konkluderende bemærkninger, at man jo ikke kan sige, at der var særlig stor tilslutning til forslaget. Denne bemærkning var faktisk så sand, som den var sagt, al den stund det kun var de to partier, der stod bag forslaget, som tilsagde det en velvillig behandling. Man kunne så have håbet, at forslagsstillerne havde draget den konsekvens af det, at de havde ladet være med at genfremsætte forslaget. Den erkendelse er de altså ikke kommet til, og jeg skal derfor nøjes med at henvise til de bemærkninger, jeg kom med ved den sidste førstebehandling, hvor konklusionen var, at socialdemokratiet ikke kan tilsige dette forslag en velvillig behandling.

Børge Møller (FP):

Lovforslaget er som sagt en genfremsættelse, og det burde nok ikke have været fremsat igen. Selvfølgelig er forslaget fremsat i den bedste mening, men når man læser ordførernes taler ved første behandling og hr. Burgdorfs svar, kan man ikke undgå at få det indtryk, at hvis ikke ordførerne afviste forslaget hårdt og brutalt, blev de nærmest taget til indtægt for forslaget, selv om de afviste det.

Derfor bliver vi i fremskridtspartiet nødt til at sige, at vi finder, det er en både dyr og komplet overflødig lov, som kan komme til at virke stik modsat hensigten, og det ville være synd både for forslagsstillerne og for det danske folk.

Den undervisning i kristendomskundskab og dåbsoplæring, som man ønsker at give, kan ske gennem folkeskolen, ved gudstjenester, gennem konfirmandundervisning og ikke mindst gennem de muligheder, vi har i vores fritidsundervisningslov. Med disse instrumenter er der givet gode muligheder for at tilbyde kristendomsundervisning til dem, som ønsker at tage imod den, fordi de giver kirken mulighed for at fungere ude i folket og ikke i eget, lukket miljø. Desuden kan vi være enige med de røster, der har hævdet, at en kirkeskole i første række vil være en institution for de men-

nesker, hvis kirkelige tilhørsforhold i forvejen er ret solidt, hvorimod netop den del af befolkningen, som man ønsker at inddrage i arbejdet, ville gå tabt, fordi de ville føle sig mindreværdige over for en måske beklagelig sektarisme af en art, som kunne virke skadelig og fremmedgøre endnu flere over for folkekirken.

Uden at være ret bibelkyndig ved jeg, at der står skrevet et sted, at der bliver større glæde i himlen over en synder, der omvender sig, end over 99, der ikke har omvendelse behov. Fremskridtspartiet kan ikke stemme for lovforslaget.

Henrik Toft (V):

Der er jo en førstebehandling fra den 3. december 1976 at henvise til, og den stilling, som mit partis ordfører ved den lejlighed gav udtryk for, er også i overensstemmelse med de få bemærkninger, jeg her skal komme med til det foreliggende lovforslag.

Vi er i venstre meget positive over for vores folkekirke og over for, at børn og unge får oplysning om kristendommen, men vi er bange for, at gennemførelsen af et lovforslag som det foreliggende nemt kan komme til at virke forkert, og det er også svært at overskue forslagets økonomiske konsekvenser.

Jeg skal derimod henvise til de muligheder, som menighedsrådene har for at etablere undervisning under fritidsloven, og endelig er det faktisk et område, hvor mange forældre selv har taget et initiativ gennem søndagsskoletilbud o. lign.

Må jeg i denne forbindelse spørge ministeren, om der er noget nyt om sognemedhjælperordningen.

Som sagt anerkender venstre forslagets gode hensigter, men da vi altså tror, at det vil virke forkert, kan vi ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Bodil Liventhal (CD):

Da centrum-demokraternes ordfører, fru Yvonne Herløv Andersen, er forhindret i at være til stede, skal jeg på parties vegne komme med følgende bemærkninger.

Forslaget er for bastant og bærer præg af ønsket om en hurtig fremsættelse. Forslaget forudsætter i § 9, at kurser skal oprettes, når blot 10 folkekirkemedlemmer eller menighedsrådet ønsker dette. Denne paragraf kan skabe nogle urimelige situationer, hvor det enkelte menighedsråd kan blive delt på et sådant